

Rep. Nr. 03/16

*

AR. NB-012-04
E/XXXX

*

Eindbeslissing van
28 januari 2016 bij verstek

*

Beroep tegen de
beslissing van het Comité
van 28 mei 2004

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: De heer A..., apotheker, XXXX,

Appellant, die niet verschijnt, noch vertegenwoordigd is.

Tegen: RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan 211.

Geïntimeerde, voor wie is verschenen mevrouw B..., attaché, ambtenaar bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de bestreden beslissing van het Comité van 28 mei 2004, ter kennis gebracht van A... bij aangetekende brief van 29 juni 2004;

- de akte van hoger beroep van A... van 16 juli 2004, ontvangen ter griffie op 19 juli 2004;
- de pleitnota van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV van 9 oktober 2014, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 9 oktober 2014;
- de aangetekende brief van A... van 16 oktober 2014, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 17 oktober 2014, waarbij hij zich akkoord verklaart met de voormelde pleitnota;
- de vaststelling van rechtsdag op 22 oktober 2015.

Op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2015 is mevrouw B... verschenen voor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV (de geïntimeerde). Zij werd gehoord voor de geïntimeerde.

De heer A... (de appellant) is op deze terechtzitting niet verschenen.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 26 november 2015 en vervolgens verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van 23 december 2015 en naar deze van heden.

*
* *

1. De tenlastelegging

Door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) werd in 2001 een onderzoek gevoerd naar de aanrekening door A... van farmaceutische producten aan de ziekteverzekering.

Er werd hem ten laste gelegd dat hij in de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 2000 farmaceutische specialiteiten en producten heeft aangerekend, welke niet werden afgeleverd.

Het proces-verbaal van vaststelling dateert van 18 juni 2001 en werd hem tegen ontvangstbewijs overhandigd op 19 juni 2001.

In de nota voor het Comité werd melding gemaakt van een totaal bedrag van € 36.114,47, dat zou zijn aangerekend voor niet afgeleverde producten in de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 2000.

Rekening houdend met een 'verjaringstermijn' van 2 jaar bepaald in artikel 174 van de ZIV-Wet, werd tegelijk vermeld dat bij de berekening van de ten onrechte aangerekende prestaties het eerste semester van het kalenderjaar 1999 niet in rekening kon worden gebracht.

Het ten onrechte aangerekende bedrag werd op die gronden in de nota voor het Comité bepaald op € 21.161,21.

2. De bestreden beslissing van het Comité

In haar beslissing van 28 mei 2004 verklaarde het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle de ten laste gelegde feiten bewezen.

Het Comité stelde vast dat de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties spontaan was uitgevoerd.

Op de vraag van A... om de terugbetaling te bevelen van het ingevolge verjaring onverschuldigd betaalde bedrag, werd niet ingegaan. Het Comité stelde vast dat door de vrijwillige terugbetaling aan de verjaring was verzaakt en dat er geen terugbetaling kan plaatshebben ten aanzien van natuurlijke verbintenissen die men vrijwillig voldaan heeft.

Bij dezelfde beslissing werd aan A... met toepassing van artikel 141, § 5 van de ZIV-wet 1994 een effectieve administratieve geldboete opgelegd van € 29.606,49, hetgeen volgens het Comité overeenstemt met 100 % van het totaal bedrag van de ten onrechte aangerekende prestaties.

3. De vordering van de partijen in hoger beroep

3.1. Bij de akte van hoger beroep werd door de appellant gevraagd om de voormelde beslissing van het Comité teniet te doen en opnieuw wijzend :

- geen sanctie uit te spreken, ondergeschikt deze te beperken tot het minimum, voorwaardelijk of bij wijze van opschorting;
- de terugbetaling te bevelen van de som van € 21.161,23 te vermeerderen met de verwijlrenten aan de wettelijke rentevoet vanaf 4 december 2003 (zijnde de datum van de nota voor het Comité) minstens vanaf 6 april 2004 (zijnde de datum van de nota van de appellant).

3.2. Bij pleitnota van 9 oktober 2014 vraagt de geïntimeerde om de beslissing van het Comité te bevestigen voor wat betreft het weerhouden van de tenlastelegging ten gronde, maar te vernietigen voor wat betreft de beoordeling van het verjaarde deel van de terugbetaling en voor wat betreft de administratieve geldboete.

De geïntimeerde stelt dat een deel van de ten laste gelegde prestaties verjaard was, gelet op de datum van het proces-verbaal van vaststelling en dat om die reden geen rekening mocht gehouden worden met het eerste semester van 1999. Dit betekent volgens de geïntimeerde dat door de appellant een bedrag van € 21.161,21 terug te betalen was in plaats van € 36.114,47 en dat hij € 14.953,26 aan 'verjaarde' prestaties heeft terugbetaald. De geïntimeerde beschouwt dit niet als de uitvoering van een natuurlijke verbintenis en stelt dat de appellant recht heeft op de terugbetaling van dit bedrag.

Gezien de feiten dateren van 1999 en 2000 en gezien de periode die verstreken is sinds het aantekenen van het hoger beroep, vraagt de geïntimeerde dat geen administratieve geldboete wordt opgelegd.

De appellant verklaarde zich bij aangetekende brief van 16 oktober 2014 akkoord met de pleitnota.

*
* *

4. Beoordeling

4.1. De tenlasteleggingen in deze zaak hebben betrekking op feiten uit de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 2000.

De ten laste gelegde feiten werden aan de appellant ter kennis gebracht bij proces-verbaal van vaststelling van 18 juni 2001.

Overeenkomstig artikel 174, eerste lid, 10° van de ZIV-Wet (zoals destijds van toepassing) dienen de vaststellingen op straffe van nietigheid te worden gedaan binnen een termijn van twee jaar te rekenen vanaf de ontvangst door de verzekeringsinstellingen van de documenten betreffende de litigieuze feiten.

De geïntimeerde bevestigt dat er, gelet op deze termijn van twee jaar, geen rekening kon worden gehouden met de tenlasteleggingen die dateren van het eerste semester van het kalenderjaar 1999.

Dit is terecht, met dien verstande dat dit niet geldt ingevolge verjaring. De vaststellingen betreffende het eerste semester van

1999 zijn krachtens de wet als nietig te beschouwen. De termijn van twee jaar betreft een vervaltermijn.

4.2. De geïntimeerde stelt in de pleitnota van 9 oktober 2014 dat het terug te betalen bedrag omwille van deze vervaltermijn bijgevolg gelijk was aan € 21.161,21 in plaats van € 36.114,47.

Dit stemt overeen met de cijfers opgegeven in de nota voor het Comité.

Aangezien de appelland voorafgaand aan de ontvangst van de nota voor het Comité in totaal € 36.114,47 heeft betaald, erkent de geïntimeerde dat hij recht heeft op de terugbetaling van het verschil, nl. € 14.953,26. De appelland verklaart zich akkoord met deze stelling.

De Kamer van beroep kan in de specifieke omstandigheden van deze zaak de stelling dat de appelland recht heeft op de terugbetaling van het saldo van € 14.953,26 bijtreden.

Iedere betaling onderstelt een schuld. Hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn, kan worden teruggevorderd (art. 1235 Burgerlijk Wetboek).

De uitzondering welke geldt ten aanzien van natuurlijke verbintenissen, is volgens de geïntimeerde niet aan de orde.

De Kamer van beroep stelt vast dat er ook niet werd aangetoond dat er sprake is van een vrijwillige terugbetaling van de prestaties waarvan de vaststellingen nietig zijn, zodat de terugvordering minstens op deze grond niet kan worden ontzegd (cf. art. 1235, tweede lid Burgerlijk Wetboek). Door de appelland werd destijds immers uitdrukkelijk verklaard dat hij enkel met het oog op een minnelijke afhandeling van de zaak bereid was tot terugbetaling en dit voor een som van minder dan € 25.000 (cf. brief de raadsman van de appelland van 26 juni 2001).

De beslissing van het Comité is dan ook te hervormen voor wat betreft het recht op terugbetaling van het verschil van € 14.953,26.

Door de appelland werd aanvankelijk gevraagd om het terug te betalen bedrag ook te vermeerderen met de verwijlrenten.

Afgezien van de vraag of het akkoord van de appelland met de pleitnota van de geïntimeerde van 9 oktober 2014 intussen een afstand van deze intresten inhoudt, dient te worden vastgesteld dat hierop hoe dan ook niet kan worden ingegaan.

Ingevolge het stilzitten van de appelland sinds het inleiden van het hoger beroep in 2004 zonder dat hiervoor een objectieve reden of rechtvaardiging werd ingeroepen, dient de vordering tot haar normale proporties te worden herleid en het recht op intresten te

worden ontzegd. Zo niet zou er immers sprake zijn van misbruik van recht (cf. Gent 16 januari 2009, *TGR-TWVR* 2009, afl. 2, 86).

4.3. De geïntimeerde stelt in de pleitnota vast dat de vraag tot het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge het tijdsverloop in deze zaak niet meer kan worden gehandhaafd.

Deze vaststelling wordt eveneens bijgetreden door de appellant en is terecht.

Sinds het proces-verbaal van vaststelling is meer dan 14 jaar verlopen. De procedure in hoger beroep werd meer dan 11 jaar geleden aangevat, namelijk in juli 2004.

Het is bijgevolg duidelijk dat het beginsel van de behandeling en beslechting van de zaak binnen een redelijke termijn ruimschoots is overtreden.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft op zich geen verval van de vordering tot gevolg, maar dient in aanmerking te worden genomen bij het bepalen van de eventuele sanctie (R.v.St. 3 juni 2004, Monstrey, nr. 132;001, R.v.St. 10 juni 2004, Baelden, nr. 132.234, www.raadvst-consetat.be).

De Kamer van beroep is van oordeel dat het opleggen van een sanctie ingevolge het grote tijdsverloop in deze zaak niet meer redelijk, noch mogelijk is.

De beslissing van het Comité is ook op dit punt te hervormen.

*
* *

OM DIE REDENEN,

Op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en om de hoger vermelde redenen gegrond zoals hierna bepaald.

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 28 mei 2004.

Opnieuw wijzend.

Zegt dat de tenlastelegging bewezen is en te weerhouden is, met uitzondering van de feiten die betrekking hebben op het eerste semester van 1999.

Stelt vast dat de waarde van de ten onrechte aangerekende

prestaties werd terugbetaald.

Stelt vast dat A... recht heeft op de terugbetaling van de som van € 14.953,26.

Stelt vast dat er geen administratieve geldboete kan worden opgelegd in gevolge de overschrijding van de redelijke termijn.

Wijst het meer gevorderde af als ongegrond.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 28 januari 2016 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

M. DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, stemgerechtigd magistraat-Voorzitter, en dokters André Tielens en Rafaël Vanstechelman, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Dorothy Goethals en de heer Paul Perdieu, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van het apothekerskorps.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep.

